

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Moniky Kyselové a soudců Mgr. Pavly Kohoutkové a Mgr. Pavla Mádra ve věci

žalobce: **a/ J. K.**, narozený XXXXX
bytem XXXXX

b/ O. V., narozený XXXXX
bytem XXXXX

                                  oba zastoupeni Mgr. Miroslavem Burgetem
advokátem sídlem Prostějov, Aloise Krále 2640/10

proti
žalovanému: **XXXXX**, příspěvková organizace IČ: XXXXX
sídlím XXXXX
zastoupený JUDr. Irenou Valíčkovou, MBA
advokátkou sídlem Brno, Nám. Svobody 18

o určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru, o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Prostějově ze dne 24. června 2021, č.j. 5 C 123/2015-423, ve spojení s usnesením téhož soudu ze dne 4. listopadu 2021, č.j. 5 C 123/2015-457.

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se **potvrzuje**.
- II. Žalovaný je povinen **zaplatit** žalobci a/ na náhradě nákladů odvolacího řízení 15.556 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta Mgr. Miroslava Burgeta.
- III. Žalovaný je povinen **zaplatit** žalobci b/ na náhradě nákladů odvolacího řízení 12.168 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta Mgr. Miroslava Burgeta.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem soudu I. stupně bylo určeno, že okamžité zrušení pracovního poměru dané žalobci a/ J. K. (výrok I.) a žalobci b/ O. V. (výrok II.) dopisem žalovaného ze dne 20. 2. 2015 je neplatné a žalovaný byl zavázán k povinnosti zaplatit do tří dnů od právní moci rozsudku na náhradě nákladů řízení žalobci a/ částku 69.744,27 Kč k rukám advokáta Mgr. Miroslava Burgeta (výrok III.) a žalobci b/ částku 79.489 Kč k rukám advokátky Mgr. Romany Petrové (výrok IV.). Dále bylo rozhodnuto o tom, že žalovaný je povinen zaplatit České republice – Okresnímu soudu v Prostějově na nákladech řízení placených státem 1.193 Kč do tří dnů od právní moci rozhodnutí (výrok doplňujícího usnesení).
2. Bylo tak rozhodnuto o žalobě, jíž se žalobci domáhali určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru, k nimž žalovaný přistoupil dopisy ze dne 20. 2. 2015 z důvodu porušení povinností žalobců vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci zvláště hrubým způsobem. Důvod neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru žalobci spatřovali v tom, že se porušení pracovních povinností nedopustili, neboť dne 20. 2. 2015 byli v pracovní neschopnosti a nebyli proto schopni konat své pracovní povinnosti; současně žalobci popírali, že by dne 20. 2. 2015 v budově školy, v kabinetu V., konzumovali alkoholické nápoje a pokud se odmítli podrobit dechové zkoušce na přítomnost alkoholu, bylo to proto, že se cítili způsobem a okolnostmi, za jakých měla být zkouška provedena, ponižováni a dehonestováni.
3. Soud I. stupně tak, jako ve svém předchozím rozhodnutí ve věci, vyšel ze zjištění, že žalobci u žalovaného pracovali jako učitelé odborných předmětů, žalobce a/ na základě pracovní smlouvy ze dne 27. 8. 1997, žalobce b/ na základě pracovní smlouvy ze dne 17. 9. 2004, že oba žalobci byli na pedagogické radě dne 26. 1. 2015 seznámeni se směrnicí žalovaného ze dne 19. 3. 2012, podle které byli zaměstnanci povinni podrobit se kontrole, zda nejsou pod vlivem alkoholu či jiných návykových látek osobami ve směrnici uvedenými s tím, že porušení zákazu požívání alkoholických nápojů na pracovišti stejně jako odmítnutí kontroly dechovou zkouškou nebo vyšetření, zda pracovník není pod vlivem návykové látky, bude považováno za zvláště hrubé porušení pracovní kázně, které může být důvodem k okamžitému zrušení pracovního poměru, že dne 2. 3. 2015 žalovaný každému ze žalobců a/ a b/ doručil listinu ze dne 20. 2. 2015, označenou jako „okamžité zrušení pracovního poměru“, v níž žalovaný každému z žalobců oznámil (výpovědní důvod byl vymezen v obou listinách stejně), že se dopustili zvláště hrubého porušení povinností zaměstnance vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k žalobci vykonávané práci, a to tím, že A/ dne 20. 2. 2015 v době od 9.25 hod. do 10.10 hod., ač měli konat práci učitele (žalobce a/ ve třídě 1 EI a žalobce b/ ve třídě 1M0), se žalobci do vyučovací hodiny nedostavili, B/ téhož dne v 10.05 hodin byli zastíženi v kabinetě žalobce b/ jak spolu konzumovali alkoholické nápoje, kdy byli přistiženi ředitelem školy R. P., bezpečnostním technikem školy a zástupcem odborové organizace pracovníků zemědělství a výživy ASO L. M., zástupcem ČMOS pracovníků školství M. D., zástupkyní ředitele školy pro teoretickou výuku Ing. J. K. a zástupcem ředitele školy pro odborný výcvik Ing. J. Š., přičemž na výzvu nadřízeného se odmítli podrobit dechové zkoušce na přítomnost alkoholu a nevysvětlili, proč se nezdržují ve vyučovací hodině a neprovádí výuku, C/ budovu školy bez omluvy a bez souhlasu nadřízených opustili; oba žalobci, žalobce a/ dopisem ze dne 16. 3. 2015 a žalobce b/ dopisem ze dne 22. 4. 2015, (doručení dopisů žalovaný nezpochyboval), žalobci žalovanému sdělili, že trvají na dalším zaměstnávání.

Dále vyšel ze zjištění, že dne 20. 2. 2015 se žalobce a/ nedostavil do hodiny ve třídě 1 EI, kde v době od 9.25 hodin do 10.10 hodin nekonal práci učitele (dle zápisu v třídní knize nebyla 3. vyučovací hodina odučena pro nedostavení se vyučujícího), že téhož dne se žalobce b/ nedostavil do dvou vyučovacích hodin (dle zápisu třídní knihy nebyla pro nepřítomnost vyučujícího odučena 2. a 3. vyučovací hodina), že oba žalobci byli dne 20. 5. 2015 v 10.05 hodin zastíženi v kabinetě žalobce b/, v němž se nacházely „zčásti prázdné a zčásti naplněné“ lahve s alkoholem,

kde se oba žalobci odmítli podrobit za přítomnosti ředitele školy Ing. R. P., technika BZOP L. M., zástupců odborové organizace pana M., pana D., J. S. a J. K. dechové zkoušce na alkohol, o čemž byl sepsán zápis, že žalobci nezpochybovali skutečnost, že byli zastiženi v kabinetě žalobce b/, kde se nacházely prázdné a částečně naplněné lahve od alkoholu, ani že se odmítli podrobit dechové zkoušce, že žalobce b/ se k tomu, že dne 20. 5. 2015 ve svém kabinetu požíval alkohol doznal, a že na osoby, které se dne 20. 5. 2015 do kabinetu žalobce b/ dostavili, oba žalobci působili tak, že byli pod vlivem alkoholu.

V neposlední řadě vyšel též ze zjištění, že žalobce a/ následně opustil budovu školy, že na základě doporučení ošetřující lékařky ORL ze dne 17. 2. 2015 byl dne 20. 2. 2015 žalobce a/ praktickým lékařem Z. K. uznán dočasně práce neschopným (MUDr. K. žalobce volal 20. 2. 2015 v 10.20 hodin, lékaře seznámil s doporučením lékařky ORL s tím, že potvrzení o pracovní neschopnosti nestihne vyzvednout do konce ordinační doby, tj. do 11.00 hodin, a proto si pro ně přijde v pondělí 23. 2. 2015). Jde-li o žalobce b/ vyšel dále soud I. stupně ze zjištění, že 20. 2. 2015 si žalobce b/ při návštěvě svého ošetřujícího lékaře J. V., kam se dostavil okolo 11.30 hodin, stěžoval na bolesti v krku a pokašlávání s tím, že nemůže učit, lékař ho prohlédl, vyšetřil mu hrdlo a poslechem dýchání a zjistil, aniž by při vyšetření z žalobce cítil alkohol, že žalobce je nemocný a nemůže vykonávat práci učitele, a proto jej uznal práce neschopným od 19. 2. 2015; za souhlasu žalobce byla jeho pracovní neschopnost dne 23. 2. 2015 od počátku stornována s tím, že dne 25. 2. 2015 byl žalobce b/ opět uznán práce neschopným, a to do 11. 5. 2015 včetně.

4. Na základě uvedených zjištění:

- Soud I. stupně uzavřel, stejně jako ve svém předchozím rozhodnutí, že žalobci a/ a b/ dne 20. 2. 2015 porušili své pracovní povinnosti tím, že se odmítli podrobit dechové zkoušce na přítomnost alkoholu v dechu, a to přesto, že tuto kontrolu měly provést k tomu oprávněné osoby a oba žalobci byli písemně seznámeni s tím, na co je pamatována v § 106 odst. 4 písm. e/ zákoníku práce (tj. že na pracovišti nesmí požívat alkoholické nápoje a pod jejich vlivem nesmí na pracoviště vstupovat) a současně byli poučeni o tom, že zaměstnavatel je oprávněn dodržování tohoto pravidla kontrolovat, a to mj. i prostřednictvím zařízení, které zjišťuje přítomnost alkoholu v dechu vyšetřované osoby, že tuto kontrolu je oprávněn provést ředitel školy za přítomnosti technika BOZP, že zaměstnanec je povinen se této kontrole podrobit, a že odmítnutí kontroly bude považováno za zvláště hrubé porušení povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci a zaměstnavatel toto může vyhodnotit jako stav, pro který je oprávněn se zaměstnancem okamžitě zrušit pracovní poměr ve smyslu § 55 odst. 1 písm. b/ zákoníku práce.

- Dále uzavřel, že žalovaný v řízení neprokázal, že by žalobce a/ porušil své pracovní povinnosti tím, že by dne 20. 2. 2015 v budově školy konzumoval alkoholické nápoje, a to na rozdíl od žalobce b/, který se k této konzumaci před svědky doznal (byť se muselo jednat o požití nepatrného množství alkoholu, kdy ošetřující lékař žalobce b/ V. při jeho vyšetření již žádný alkohol z dechu žalobce b/ necítil). Současně konstatoval, že pokud ke konzumaci alkoholu žalobcem a/ v budově školy dne 20. 2. 2015 vypovídali svědci, tito se vyjadřovali velmi obecně, žádný z nich konzumaci alkoholu žalobcem nepotvrdil, uváděli pouze svůj subjektivní pocit, že „jevil“ známky opilosti, na jehož základě k závěru, že žalobce a / dne 20. 2. 2015 v budově školy alkohol skutečně konzumoval dospět nelze.

- Jde-li o porušení pracovních povinností spočívající v nekonání přidělené práce a ve svévolném opuštění pracoviště v pracovní době dne 20. 5. 2015, zde soud I. stupně uzavřel, že žalobce a/ se nemohl dopustit porušení pracovních povinností tím, že „nevykonával přidělenou práci a tím, že v pracovní době svévolně opustil pracoviště“, neboť žalobce a/ byl dne 20. 2. 2015 uznán K. zdravotně nezpůsobilým k výkonu práce, a proto nebyl povinen konat práci ani zdržovat se v budově školy. Stejně tak konat práci a zdržovat se v budově školy nebyl dne 20. 2. 2015 povinen

ani žalobce b/, který byl rovněž dne 20. 2. 2015 uznán práce neschopným, a to zpětně od 19. 2. 2015 s tím, že na závěru lékaře, že byl 20. 2. 2015 žalobce b/ pro svůj zdravotní stav práce neschopný nic nemění ani skutečnost, že pracovní neschopnost žalobce b/ byla následně dne 23. 2. 2015 po dohodě se žalobcem b/ lékařem zpětně stornována.

- Jde-li o intenzitu porušení pracovních povinností žalobcem a/ a b/ tím, že se dne 20. 2. 2015 odmítli podrobit zkoušce na přítomnost alkoholu v dechu a u žalobce b/ též tím, že uvedený den konzumoval v budově školy alkoholické nápoje soud I. stupně konstatoval, že porušení pracovních povinností na straně ani jednoho z žalobců nedosáhlo takové intenzity, která by žalovaného opravňovala k rozvázání pracovního poměru s nimi okamžitým zrušením. Jde-li o žalobce a/, zde konstatoval, že samotné odmítnutí dechové zkoušky na přítomnost alkoholu v dechu nelze považovat za porušení pracovních povinností zvláště závažným způsobem za situace, kdy z obsahu spisu nevyplývají žádné skutečnosti, které by intenzitu tohoto porušení pracovních povinností zvyšovaly, např. že by žalobce a/ pracovní povinnosti porušoval opakovaně, že by měl špatný přístup k plnění pracovních úkolů, že by žalovanému svým jednáním způsobil škodu. Obdobným způsobem soud I. stupně hodnotil i intenzitu porušení pracovních povinností žalobcem b/, který pracovní povinnosti vedle toho, že odmítl dechovou zkoušku, porušil i tím, že v budově školy konzumoval alkohol (k čemuž se přiznal). Zde soud I. stupně navíc při posuzování intenzity porušení pracovních povinností konstatoval, že v řízení nebylo prokázáno, jak byl žalobce b/ dne 20. 2. 2015 požitím alkoholu ovlivněn a pokud ošetřující lékař žalobce b/ uvedený den ve cca 11.30 hodin při vyšetření žalobce b/ necítil z jeho dechu alkohol, muselo jít pouze o požití nepatrného množství alkoholu; navíc žalobce v řízení neprokázal, že by žalobce b/ alkohol v práci požíval opakovaně, na čemž nic nemění ani fotografie jeho kabinetu zachycující v něm množství různých lahví od alkoholu, ani oznámení dvou žáků školy zachycující jejich subjektivní názor, že žalobce b/ byl pod vlivem alkoholu ve výuce již dne 19. 2. 2015 (které nebylo s žalobcem b/ nijak řešeno ani projednáno).

S ohledem na uvedené skutečnosti proto soud I. stupně žalobě na určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru vyhověl a určil, že okamžitá zrušení pracovního poměru daná žalobci a/ a žalobci b/ dopisem žalovaného ze dne 20.2. 2015 jsou neplatná; o nákladech řízení bylo rozhodnuto s ohledem na jeho výsledek dle § 142 odst. 1 a § 148 odst. 1 o.s.ř.

5. Proti tomuto rozsudku se odvolal žalovaný, který se závěry soudu I. stupně nesouhlasil. Soudu I. stupně vytýkal zejména to, že:

- nijak nezohlednil specifické postavení žalobců jakožto pedagogických pracovníků, na které je kladen nejen požadavek trestněprávní bezúhonnosti, ale též požadavek bezúhonnosti morální,
- že nezohlednil zákonnou fikci, podle které se na zaměstnance, který odmítne provedené dechové zkoušky na alkohol, hledí jako by byl pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky, a následně chybně přenesl břemeno důkazní na žalovaného,
- se nijak nezabýval posouzením intenzity porušení tzv. pracovní kázně jakožto otázkou právní, která má zcela zásadní význam pro další rozhodování soudu,
- bez dalšího nezohlednil některé další významné skutečnosti, jako např. přiznání žalobce b/ k požívání alkoholu na pracovišti nebo skutečnost, že žalobci byli v kabinetu zamčeni,
- bez dalšího nepřihlédl k důkazům předloženým stranou žalovanou nebo důkazy strany žalované zpochybnil, jako např. řidičské záznamy žalobce a/, fotografii kabinetu žalobce b/, v němž byli žalobci při incidentu přistiženi, písemné vyjádření žáků školy, svědecké výpovědi pracovníků žalované apod., a při hodnocení některých důkazů postupoval v rozporu s pravidly logického myšlení a důkazy dále hodnotil pouze samostatně a nikoli i v jejich vzájemné souvislosti s ostatními důkazy, např. v případě řidičských záznamů žalobce a/,

- bagatelizoval závažnost situace, když např. bez dalšího došel k závěru, že množství alkoholu požitá žalobcem b/, který se k jeho požití sám přiznal, muselo být jen nepatrné, a přikláněl se k výpovědi nedůvěryhodného svědka – žalobce b/, se kterým byl rovněž rozvázáán pracovní poměr okamžitě z téhož důvodu,

- neposuzoval a nezabýval se dopady jednání žalobců na dobré jméno žalovaného, jakož ani na výchovu a vývoj žáků školy, a dále se nezamýšlel ani nad možnými obavami rodičů žáků školy ani nad riziky pro bezpečnost žáků v případě nepřítomnosti žalobců ve výuce,

- nebral v potaz okolnosti vystavení rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti žalobců, z nichž je zcela evidentní snaha o zhojení protiprávního jednání, a v této souvislosti ani nerespektuje závěry vyplývající z výše citovaných rozhodnutí Nejvyššího soudu, že zpětné vystavení rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti nemá vliv na právní jednání učiněná před tímto rozhodnutím,

- zcela opomněl porušení prevenční povinnosti oznámit překážku v práci zaměstnance bez zbytečného odkladu, kdy následně poté, co byli žalobci přistiženi při požívání alkoholu, zneužili svého tvrzeného práva ohledně dočasné pracovní neschopnosti.

V odvolání žalovaný zdůraznil zejména skutečnost, že soud přehlédl imperativy obsažené v § 106 odst. 4 písm. e/ zákoníku práce, který stanoví zákaz požívat alkohol na pracovišti (tedy v pracovní době i mimo pracovní dobu) a zákaz požívat alkohol v pracovní době, a opakovaně tak pominul, že i kdyby byli žalobci v pracovní neschopnosti, bylo jim nejen interní směrnicí žalovaného, ale i zákonem, zakázáno požívat alkoholické nápoje na pracovišti, a to i mimo pracovní dobu. Ve vztahu k žalobci a/ pak žalovaný upozornil na to, že soud I. stupně nijak nevysvětlil, z jakého důvodu vzal na základě výpovědi žalobce b/ (tj. osoby zainteresované na výsledku sporu a současně osoby, která v řízení prokazatelně uváděla nepravdivá tvrzení) za prokázáno, že žalobce a/ v předmětný den nekonzumoval alkoholické nápoje, když dalších 5 svědků, kteří byli incidentu přítomni, shodně vypovědělo, že oba žalobci jevíli známky opilosti. Výhrady měl žalovaný též k závěru soudu I. stupně o tom, že i když bylo prokázáno, že žalovaný b/ v předmětný den v budově školy konzumoval alkoholické nápoje, muselo se s ohledem na výpověď svědka J. V. jednat o konzumaci minimální (tento závěr soudu I. stupně žalovaný označil za čistou spekulaci) a k tomu, že soud I. stupně pominul skutečnost, že oba žalobci byli v kabinetu před tím, než byli vyzváni k dechové zkoušce v kabinetu zamčení, žalobce a/ navíc vyčkával za dveřmi v úmyslu se ukrýt, což významně dokresluje celou vzniklou situaci.

Za další pochybení soudu I. stupně žalovaný označil to, že nepřihlédl k § 20 zákona č. 67/2015 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek, podle kterého je na oba žalobce za situace, kdy se odmítli podrobit dechové zkoušce, hledět tak, jako by pod vlivem alkoholu byli (zákonná fikce). Žalovanému proto nezbylo, než aby v řízení konzumaci alkoholu žalobci v budově školy v předmětný den, prokázal, což také učinil výpovědí 5 svědků, kteří byli incidentu přítomni, a též fotografiemi kabinetu žalobce b/, v němž k incidentu došlo.

Jde-li o pracovní neschopnost žalobců, zde žalovaný poukázal zejména na skutečnost, že ani jeden z žalobců nekontaktoval svého praktického lékaře ohledně svého zdravotního stavu před předmětným incidentem, ale až po něm, oba tak onemocněli současně bezprostředně poté, o byli přistiženi v budově školy při konzumaci alkoholu s tím, že tímto zjevně měli v úmyslu zhojit své předchozí protiprávní jednání, když navíc následující pracovní den začínaly jarní prázdniny, v jejichž průběhu neměli žalobci povinnost na pracoviště přijít vystavením pracovní neschopnosti by byli finančně kráceni. Jde-li o žalobce a/, žalovaný upozornil na to, že jeho praktický lékař K. sídlí od budovy školy cca 3 km a v uvedený den ordinoval již od 6.00 hodin ráno (žalobci tedy nic nebránilo navštívit lékaře před začátkem pracovní doby), a pominul i to, že pracovní neschopnost byla žalobci vystavena, aniž by byl lékařem osobně vyšetřen. Žalobce tak má za to, že žalobce a/ „zneužil“ dobrodiní zákona ohledně možnosti uznat dočasnou pracovní neschopnost zpětně a

toto zneužití práva nemůže požívat právní ochrany. Ve vztahu k žalobci b/ žalovaný upozornil na to, že ač soud I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobce b/ nebyl dne 20. 2. 2015 v pracovní neschopnosti, neboť rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti bylo k žádosti žalobce b/ zrušeno, nevyvodil pro své rozhodnutí z tohoto zjištění žádné závěry, přesto, že na žalobce b/ bylo za dané situace nutno pohlížet tak, že uvedeného dne schopen konat práci byl. V neposlední řadě žalobce upozornil na to, že žalobci předmětný den nekontaktovali (ani osobně, ani telefonicky) nadřízeného ani žádného z kolegů ohledně zástupu ve výuce, na kterou se nedostavili (porušili tak povinnost zaměstnance vyplývající z § 301 zákoníku práce) a neoznámili zaměstnanci překážku v práci, ačkoli o ní věděli (§ 206 zákoníku práce) a poukázal též závěry, vyplývající z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 8. 4. 2021, sp. zn. 21 Cdo 90/2021, týkající se zpětného uznání zaměstnance práce neschopným, jehož závěry lze dle žalovaného vztáhnout i na projednávaný případ.

Velmi obsáhle se žalovaný v odvolání věnoval otázce specifického postavení pedagoga a jeho dopadu na mravní výchovu žáků, které dle jeho názoru soud I. stupně při svém rozhodování nevěnoval pozornost. Uvedl, že z obecných zásad zákona o pedagogických pracovnících a školského zákona vyplývá, že pedagogický pracovník vykonává vedle vyučovací činnosti rovněž výchovně vzdělávací činnost, při níž jedná v souladu s pravidly slušnosti a občanského soužití s přihlédnutím k ochraně žáků před riziky poruch jejich zdravého vývoje, že chování učitele je vzorem pro žáky a rozvíjí etickou stránku osobnosti žáka, že základem pedagogické činnosti je mluvené slovo a osobní příklad učitele, jeho morální bezúhonnost, a že učitel svou prací, chováním a jednáním ovlivňuje morálku žáků (dalších generací), je pro ně morálním vzorem. (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 2. 2015, sp. zn. 21 Cdo 550/2014).

Soud I. stupně dle žalovaného však specifické postavení žalobců jakožto pedagogů, kteří mají na starosti nezletilé žáky, jimž mají být příkladem, morálním vzorem a autoritou zcela přehlédl přesto, že k ohrožení mravní výchovy nezletilých dětí, žáků školy, ze strany žalobců, zejména však žalobce b/, došlo již tím, že žalobce b/ nejenže nebyl dne 20. 2. 2015 přítomen ve výuce v určeném čase, ale v danou dobu se věnoval požívání alkoholických nápojů, o čemž pracovníky žalované informovali právě žáci školy. Ti zároveň ve svém písemném vyjádření, které bylo žalovanou předloženo jako důkaz, uvedli, že obdobná situace nastala již předchozí den 19. 2. 2015 (žalobce b/ přišel do výuky dne 19. 2. 2015 pozdě a v silně podnapilém stavu, žáky neučil a byl dokonce vulgární, přičemž do poslední vyučovací hodiny ten den nedorazil vůbec, nijak nevyjádřil a tuto skutečnost nezohlednil). Dle žalovaného je zřejmé a alarmující, že žáci školy problematickou situaci vnímali a věděli, jaké činnosti se, zejména žalobce b/, místo výuky věnoval. O tom, že si žáci byli vědomi závažnosti situace svědčí také skutečnost, že své vyjádření sepsali do písemné podoby a jmenovitě jej také podepsali a adresovali přímo řediteli školy. Lze předpokládat, že by se pro takovýto postup nerozhodli v případě, že by se jednalo o první pochybení na straně žalobce b/. Svým jednáním tak zejména žalobce b/ nejen že ohrozil mravní výchovu žáků školy, ale ohrozil i reputaci a pověst žalované jakožto školského zařízení. Nad rámec výše uvedeného žalovaný poukazuje na skutečnost, že kromě toho, že byli žalobci pod vlivem alkoholu na pracovišti zaměstnavatele (lhostejno zda v pracovní době či mimo pracovní dobu – viz výše), žalobce a/ svého zaměstnavatele také slovně urážel a ohrožoval tak i výchovu nezletilých dětí.

V neposlední řadě se žalovaný v odvolání vyjádřil k intenzitě porušení povinností žalobci, pro které žalovaný přistoupil k rozvázání pracovního poměru okamžitým zrušením. Uvedl, s odkazem na závěry rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 6. 3. 2013, sp. zn. 21 Cdo 1405/2012, soudu přísluší posouzení, zda zjištěné porušení pracovních povinností dosáhlo zákonem předvídané intenzity a výsledné posouzení intenzity porušení pracovní kázně není aritmetickým průměrem všech v konkrétním případě zvažovaných hledisek, ale že je třeba k některým hlediskům přistupovat se zvýšenou pozorností tak, aby byla vystižena typová i speciální charakteristika

porušení pracovní kázně v konkrétní věci. V této souvislosti pak soudu I. stupně vytkl, že nejenže nezohlednil specifické postavení žalobců jakožto pedagogů, ale že neprovedl ani hodnocení intenzity porušení pracovních povinností žalobci (zde s odkazem na rozhodnutí Ústavního soudu IV. ÚS 367/03 upozornil na to, že ve vztahu k požívání alkoholických nápojů bylo s ohledem na dosavadní soudní praxi Ústavním soudem konstatováno, že se jedná o porušení pracovních povinností zvláště hrubým způsobem).

Soud I. stupně však dle žalovaného řádně posouzení intenzity porušení pracovních povinností ze strany žalobců neprovedl a řádně se mu nevěnoval, a to přesto, že posouzení této intenzity má zcela zásadní význam pro další rozhodování soudu. Soud prvního stupně pouze povrchně uzavřel, že z provedeného dokazování nevyplynuly žádné okolnosti, na základě kterých by bylo možno dojít k závěru, že odmítnutí dechové zkoušky a konzumace alkoholu dosáhlo takové intenzity porušení pracovních povinností, aby je bylo možno kvalifikovat jako zvláště závažné porušení pracovních povinností (za takové okolnosti by mohlo být považováno opakované projednávání obdobného jednání zaměstnavatele se zaměstnancem bez jeho nápravy, špatný postoj zaměstnance k plnění pracovních úkolů pro toto jednání, negativní důsledky tohoto jednání, způsobení škody tímto jednáním apod.) s tím, že na tomto závěru nemohlo ničeho změnit ani oznámení žáků (neboť zachycuje subjektivní hodnocení stavu vyučujícího a toto jimi tvrzené porušení pracovních povinností zaměstnavatel se zaměstnancem neprojednal), ani předložené fotografie (neboť není zřejmé, co bylo obsahem lahvi), ani záznamy řidiče (neboť se nevážou k projednávanému porušení pracovních povinností). Není tak zřejmé, jak soud I. stupně intenzitu porušení pracovních povinností v projednávané věci hodnotil, když v případě okamžitého zrušení pracovní poměru není nutné, aby k porušení pracovní kázně došlo opakovaně, a když v posuzovaném případě žalovanému vznikla nemateriální újma v podobě poškození jeho dobrého jména (rodice žáků postup vedení školy, okamžité zrušení pracovních poměrů s žalobci, kvitovali, neboť šlo o jediný možný způsob, jak incident řešit, současně rodiče vedení školy informovali, že pokud by nebylo takto postupováno nebo pokud by se žalobci vrátili zpět do školy, žádali by o přestup svých dětí na jinou školu, neboť se obávají, jaký vliv by mohli tito pedagogové mít na výchovu a vývoj jejich dětí a k čemu všemu také mohlo v nepřítomnosti pedagogů ve třídě dojít). Je tedy nesporné, že jednání žalobců mělo negativní dopad na dobré jméno školy a nepřijetí opatření v podobě okamžitého zrušení pracovního poměru s těmito pedagogy by mělo za následek také odliv studentů a snížení zájmu o studium na této škole. Soud se však těmito faktory nijak nezabýval a nezamýšlel se ani nad tím, co mohla nepřítomnost žalobců ve výuce způsobit, tedy k čemu všemu mohlo ve třídě plně žáků bez dohledu dojít. V této souvislosti dále žalovaný upozornil na to, že pokud by nevyužil svého práva ukončit pracovní poměr s žalobci jeho okamžitým zrušením a z incidentu vyvodil jiné (méně závažné) důsledky, jednalo by se o zlehčování situace a celého incidentu, který by tak mohl být ostatními pedagogy vnímán jako akceptovatelné jednání bez závažnějších následků; ostatní pedagogičtí pracovníci vyjádřili vedení školy podporu a souhlas s jeho postupem.

Žalovaný má tedy v kontextu veškerých jím tvrzených skutečností a navrhovaných důkazů za to, že okolnosti případu odůvodňují závěr, že po žalovaném jakožto zaměstnavateli nešlo spravedlivě požadovat, aby žalobce a/ ani žalobce b/ zaměstnával nadále nebo až do uplynutí výpovědní doby, neboť došlo k porušení pracovních povinností zvláště hrubým způsobem (např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 3. 2006, sp. zn. 21 Cdo 1218/2005, nebo rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 16. 11. 2016, sp. zn. 21 Cdo 5727/2015).

6. Žalobce a/ se ve svém vyjádření k odvolání ztotožnil se závěry soudu I. stupně a navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek jako věcně správný potvrdil. Žalobce a/ se velmi obsírně vyjádřil a argumentaci žalovaného v odvolání a zdůraznil zejména to, že žalovaný ve své argumentaci zcela opomíjí, že soud rozhodl v jeho neprospěch na základě pravidla o dělení

důkazního břemena (neprokázání konzumace alkoholu v budově školy), přičemž hodnocení svědeckých výpovědí soudem je zcela přiléhavé, poněvadž žádný ze svědků nepotvrdil, že by ve škole alkohol konzumoval; někteří ze svědků sice popsali, že z jeho projevů usuzovali na ovlivnění alkoholem, avšak některé tyto projevy odpovídají jeho běžnému vystupování (výše zmíněná hlučnost či rozšafnost), jiné byly vyloučeny jinými výpověďmi (zarudnutí obličeje ani špatnou artikulaci na něm např. nepozoroval pan V., který vypověděl, že ho téhož dne kolem poledne potkal). Dále uvedl, že podmínky pro nastoupení fikce požití alkoholu dle žalovaným zmiňovaného § 20 zákona č. 65/2017 Sb. nebyly naplněny (zákona fikci spojuje až s odmítnutím odborného lékařského vyšetření, nikoli již s odmítnutím dechové zkoušky), že ani fikce by nemohla založit důvod pro rozvázání pracovního poměru pro zvláště hrubé porušení pracovní kázně, a že soud nijak nepochybil, pokud požadoval prokázání skutečné konzumace alkoholu na pracovišti po žalovaném. Zdůraznil, že dne 20. 2. 2015 byl objektivně zdravotně indisponován, proto vystavením pracovní neschopnosti nebyl „fingován“ žádný stav, který by dne 20. 2. 2015 objektivně neexistoval, uvedeného dne proto nebyl povinen konat práci dle pracovní smlouvy a nemohl se dopustit porušení svých pracovních povinností tím, že nekonal výuku, ani tím, že opustil školu. Žalovaným citovaná rozhodnutí Nejvyššího soudu se sp. zn. 21 Cdo 90/2021 a sp. zn. 21 Cdo 1954/2000 nemohou závěry soudu prvního stupně jakkoli zpochybnit, poněvadž skutkový stav v první uvedené věci vykazoval zásadní odlišnost od naší věci (minimálně v tom, že neexistovaly objektivní závěry o tom, že zdravotní stav zaměstnance mu bránil splnit zadaný úkol) a závěry v druhé uvedené věci odpovídaly na otázku, kdy začíná ochranná doba, během níž nebylo možné dát zaměstnanci platnou výpověď. Jde-li o hodnocení intenzity porušení pracovních povinností, poukázal na to, že soud I. stupně se nemusel blíže věnovat postavení učitele, jelikož samotné odmítnutí dechové zkoušky nemohlo být považováno za zvláště hrubé porušení pracovní kázně. Žalovaný navíc nemá pravdu, tvrdí-li, že soud neprovedl hodnocení intenzity porušení pracovní kázně, jelikož soud jasně uvedl, že pouhé odmítnutí dechové zkoušky nemohlo odůvodnit okamžité zrušení mého pracovního poměru, poněvadž vyžadovanou intenzitu porušení pracovní kázně nenaplnuje. V neposlední řadě zdůraznil i to, že přinejmenším v podáních ze dne 30. 10. 2015 a 16. 11. 2020 rozporoval, že by fotografie předložené žalovaným zachycovaly stav kabinetu žalobce b/, jak byl uspořádán dne 20. 2. 2015 v době, kdy se tam nacházel. Není tedy správný závěr soudu I. stupně, že mělo jít o nespornou skutečnost. Předmětné fotografie navíc nejsou datovány, byly pořízeny bez jeho přítomnosti, lahve mohly být takto nainstalovány právě pro účely pořízení fotografií, nehledě na to, že se nejednalo o kabinet žalobce b/, takže na jeho uspořádání a stav neměl žádný vliv.

7. Odvolací soud po zjištění, že objektivně i subjektivně přípustné odvolání (§ 201 a § 202 a contrario o.s.ř.) bylo podáno včas (§ 204 odst. 1 o.s.ř.) a z důvodu podřaditelných pod § 205 odst. 2 písm. b/, d/, e/ a g/ o.s.ř., přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení předcházející jeho vydání (§ 206 odst. 2 věta první, § 212, § 212a o.s.ř.) a po doplnění skutkových tvrzení žalobců a/ a b/ a po doplnění dokazování dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
8. Projednávanou věc je třeba i v současné době posuzovat - vzhledem k tomu, že k okamžitému zrušení pracovního poměru se žalobcem přistoupil žalovaný dopisem ze dne 20. 2. 2015, který byl žalobci doručen 2. 3. 2015 - podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění účinném do 30. 9. 2015, tj. v době před nabytím účinnosti zákona č. 205/2015 Sb. (dále jen „zákoník práce“), a podle zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, (dále jen „o.z.“).
9. Podle § 55 odst. 1 písm. b/ zákoníku práce zaměstnavatel může výjimečně pracovní poměr okamžitě zrušit jen tehdy, porušil-li zaměstnanec povinnost vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci zvláště hrubým způsobem.
10. Podle § 58 odst. 1 zákoníku práce pro porušení povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k vykonávané práci nebo z důvodu, pro který je možné okamžitě zrušit pracovní

poměr, může dát zaměstnavatel zaměstnanci výpověď nebo s ním okamžitě zrušit pracovní poměr pouze do 2 měsíců ode dne, kdy se o důvodu k výpovědi nebo k okamžitému zrušení pracovního poměru dověděl, a pro porušení povinnosti vyplývající z pracovního poměru v cizině do 2 měsíců po jeho návratu z ciziny, nejpozději však vždy do 1 roku ode dne, kdy důvod k výpovědi nebo k okamžitému zrušení pracovního poměru vznikl.

11. Podle § 60 zákoníku práce v okamžitém zrušení pracovního poměru musí zaměstnavatel i zaměstnanec skutkově vymezit jeho důvod tak, aby jej nebylo možno zaměnit s jiným. Uvedený důvod nesmí být dodatečně měněn. Okamžité zrušení pracovního poměru musí být písemné, jinak se k němu nepřihlíží.
12. Podle § 72 zákoníku práce neplatnost rozvázání pracovního poměru výpovědí, okamžitým zrušením, zrušením ve zkušební době nebo dohodou může jak zaměstnavatel, tak i zaměstnanec uplatnit u soudu nejpozději ve lhůtě 2 měsíců ode dne, kdy měl pracovní poměr skončit tímto rozvázáním.
13. Již v předchozích zrušovacích rozhodnutích odvolacího soudu bylo konstatováno, že okamžitá zrušení pracovního poměru ze dne 20. 2. 2015 splňují formální náležitosti dle § 60 zákoníku práce, že k nim žalovaný přistoupil ve lhůtě uvedené v § 58 odst. 1 zákoníku práce, že byla oběma žalobcům doručena do vlastních rukou dne 2. 3. 2015, a že žaloby na neplatnost okamžitého zrušení pracovního poměru podané u soudu dne 30. 4. 2015, byly podány včas, tj. ve lhůtě dle § 72 zákoníku práce.

odmítnutí dechové zkoušky na přítomnost alkoholu

14. V předchozím zrušovacím usnesení byla odvolacím soudem také vyřešena Otázka porušení pracovních povinností obou žalobců dne 20. 2. 2015 tím, že se odmítli podrobit dechové zkoušce na přítomnost alkoholu v dechu byla již odvolacím soudem vyřešena v jeho předchozích zrušovacích usneseních tak, že to, že žalobci odmítli dechovou zkoušku (to, že dechovou zkoušku oba žalobci odmítli nebylo mezi účastníky sporné) nemůže být bez dalšího kvalifikováno jako zvlášť hrubé porušení pracovních povinností jen proto, že ho takto kvalifikoval zaměstnavatel (blíže viz odstavec 17 shora usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 16. 11. 2018, č.j. 49 Co 336/2017-193, ve vztahu k žalobci a/ a viz odstavec 13 usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 7. 12. 2018, č.j. 49 Co 337/2017-152, ve vztahu k žalobci b/). Na uvedeném závěru odvolací soud setrvání i nadále pouze dodává, že tím, že se žalobci odmítli podrobit dechové zkoušce na přítomnost alkoholu v dechu, nelze na ně hledět tak, jako by pod vlivem alkoholu skutečně byli. Povinnost zaměstnance podrobit se orientační dechové zkoušce vyplývá z § 106 odst. 4 písm. i/ zákoníku práce, a vyplývá též z § 20 zákona č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek, který upravuje stejně jako zákoník práce povinnost osob podrobit se orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření. Podle § 20 odst. 2 zákona č. 65/2017 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2021, v případě, že se osoba, která je povinna se orientačnímu vyšetření podrobit, orientační vyšetření, provede se odborné lékařské vyšetření a teprve až poté, co povinná osoba odmítne i toto odborné lékařské vyšetření, nastupuje žalovaným akcentovaná zákonná fikce, podle které, se v takovém případě na povinnou osobu hledí, jako by pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky byla. Pokud tedy žalobci odmítli orientační dechovou zkoušku na alkohol a současně neodmítli odborné lékařské vyšetření, k jehož absolvování nebyli ani žalovaným vyzváni (žalovaný nic v tomto směru v řízení netvrdil, ani nic takového z provedeného dokazování nevyplývá), nemohla výše uvedená zákonná fikce ve vztahu k jejich osobám nastoupit. Soud I. stupně proto nepochybil, pokud při svém rozhodování na žádného z žalobců z důvodu odmítnutí dechové zkoušky nepohlížel tak, jako by pod vlivem alkoholu dne 20. 2. 2015 v budově školy skutečně byl, nehledě na to, že důvodem okamžitého zrušení pracovního poměru se v obou případech nestala přítomnost žalobců v budově školy pod vlivem alkoholu, nýbrž *konsumace*

alkoholu v budově školy (závěr o konzumaci alkoholu žalobci v budově školy by navíc nebylo možno učinit ani v případě, nastoupila-li by výše uvedená fikce, neboť pouze na jejím základě by nebylo možno učinit závěr o tom, že žalobci alkohol konzumovali v budově školy).

konzumace alkoholu dne 20. 2. 2015 v budově školy

15. Jde-li o další porušení pracovních povinností žalobců a/ a b/, pro které žalovaný přistoupil k rozvázání pracovního poměru okamžitým zrušením, tj. o konzumaci alkoholických nápojů oběma žalobci dne 20. 2. 2015 v budově školy, bylo v předchozích zrušovacích usneseních odvolacího soudu, soudu I. stupně uloženo, aby se zabýval tím, zda žalobci (myšleno oba nebo některý z nich) svým jednáním tento důvod okamžitého zrušení pracovního poměru naplnili. Odvolací soud přitom zdůraznil, že žalovaný k okamžitému zrušení pracovního poměru přistoupil pro jednání žalobců, které mělo spočívat v *konzumaci alkoholu v budově školy*, nikoli v tom, že žalobci byli dne 20. 2. 2015 v budově školy pod vlivem alkoholu. Bylo proto třeba vyjít z důvodu okamžitého zrušení pracovního poměru tak, jak ho sám žalovaný zcela konkrétně vymezil, a nezaměňovat ani nerozšiřovat ho o jiné jednání (porušení pracovních povinností) žalobců, které se důvodem okamžitého zrušení pracovního poměru nestalo. Soud I. stupně se v souladu s pokynem odvolacího soudu zabýval tím, zda žalobci uvedeného dne alkohol v budově školy skutečně konzumovali. Soud I. stupně proto doplnil dokazování o důkazy, které žalovaný k výše uvedené otázce označil, konkrétně vyslechl osoby, které se dne 20. 5. 2015 dostavili do kabinetu žalobce b/, kde oba žalobce zastihli. Se soudem I. stupně lze souhlasit v tom, že žádný ze svědků neuvedl, že by byl některý z žalobců přistižen při konzumaci alkoholu, vesměs popisovali pouze své pocity o tom, že na ně oba žalobci působili svým chováním a vzezřením tak, jako by pod vlivem alkoholu byli, uváděli i to, že v kabinetě cítili zápach alkoholu (vodky) a viděli zde spoustu lahví od alkoholu, některé plné, jiné „rozpité“. Shodně však všichni potvrdili, že žalobce b/ se ke konzumaci alkoholu doznal s tím, že „měl svátek a popis“. Odvolací soud proto považuje za správný závěr soudu I. stupně o tom, že důvod okamžitého zrušení pracovního poměru, spočívající v konzumaci alkoholu v budově školy dne 20. 2. 2015 byl naplněn pouze jednáním žalobce b/, který se k němu doznal, zatímco ve vztahu k žalobci a/ k jeho naplnění nedošlo, neboť žalovaný žalobci a/ konzumaci alkoholu v budově školy neprokázal.

Poukazoval-li žalovaný na fotografie kabinetu b/, které měly být pořízeny dne 20. 2. 2015, nelze přehlédnout, že skutečnost, že zachycují stav kabinetu v momentu, kdy se do něj dostavil ředitel školy a další osoby za účelem provedení dechové zkoušky, byla mezi účastníky sporná (oba žalobci ve svých podáních soudu zpochybňovali, že fotografie zachycují stav kabinetu žalobce b/ dne 20. 2. 2015). Navíc nelze pominout skutečnost že předmětné fotografie nebyly pořízeny v době, kdy byli žalobci dne 20. 2. 2015 v kabinetu přítomni, ale až následně s časovým odstupem po jejich odchodu (což potvrdila zejména svědkyně J. K., ale též svědci L. M. a Š., který navíc vyvrátil tvrzení svědka M. D., že fotografování byli přítomny všechny osoby, které se do kabinetu dostavily). Nelze proto vyjít z toho, že stav, který je na fotografiích zachycen je skutečně stavem, v jakém se kabinet nacházel v době, kdy v něm byli přítomni jak žalobci, tak všechny osoby, hodlající provést u nich dechovou zkoušku. Pravdou však je, že všichni svědci potvrdili, že v kabinetu byl „smrad“ a že tam byly láhve s alkoholem nebo od něj (což dovozovali z etiket) V neposlední řadě od věci není ani námitka žalobce a/, že se nejednalo o jeho kabinet a neodpovídal proto za stav, v jakém se nacházel. Konečně pokud žalovaný uváděl, že žalobce

nekonání práce učitele dne 20. 2. 2015 (nedostavení se do výuky) a opuštění budovy školy bez omluvy a bez souhlasu nadřízených

16. Jde-li o toto porušení pracovních povinností na straně obou žalobců, zde odvolací soud ve svých předchozích zrušovacích rozhodnutích, stejně jako soud I. stupně v nyní odvoláním napadeném rozsudku, konstatoval, že byli-li žalobci dne 20. 2. 2015 uznáni dočasně práce neschopnými

(žalobce b/ dokonce zpětně od 19. 2. 2015), tj. zdravotně nezpůsobilými k výkonu práce učitele, nemohli se uvedeného dne dopustit porušení svých pracovních povinností tím, že nekonali práci učitele a bez omluvy a souhlasu nadřízených opustili budovu školy. Uvedené závěry odvolací soud v tomto řízení poněkud zkorigoval, a to s ohledem na vývoj judikatury Nejvyššího soudu, konkrétně na závěry vyplývající z jeho rozsudku ze dne 8. 4. 2021, sp. zn. 21 Cdo 90/2021, které byly shrnuty do právní věty, z níž vyplývá, že pokud ošetřující lékař nerozhodl o zpětném počátku pracovní neschopnosti pojištěnce- zaměstnance podle § 57 odst. 3 zákona o nemocenském pojištění, nevypovídá rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti nic o zdravotním stavu pojištěnce před jeho vydáním při posouzení takového stavu pak nelze z rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti ani vycházet ve smyslu § 135 odst. 2 věta druhá o.s.ř. a soud je oprávněn si na základě jiných v řízení provedených důkazů uvedenou situaci posoudit sám. Odvolací soud proto žalobce a/ a b/ vyzval dle § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř. k doplnění skutkových tvrzení o skutečnosti, z nichž by vyplývalo, že dne 20. 2. 2015 jim ve výkonu práce dle pracovní smlouvy bránily zdravotní důvody; současně byli žalobci a/ a b/ vyzváni k označení důkazů k doplněným skutkovým tvrzením a poučení o procesních následcích neunesení břemene tvrzení a břemene důkazního.

17. Žalobce a/ v reakci na výzvu odvolacího soudu doplnil skutková tvrzení tak, že od roku 2008 měl potíže s hlasivkami, že po větší hlasové zátěži docházelo k afonii nebo dysfonii a k přeskokování hlasu, že v roce 2014 podstoupil 2 operace, a to uzlíků na hlasivkách a operaci tonsil, že ani po operacích se stav jeho hlasivek nezlepšil, že nemoc měla progresivní vývoj, že na vyšetření dne 17. 2. 2015 mu bylo M. doporučeno, aby se snažil namáhání hlasivek redukovat a s ohledem na práci učitele mu byla doporučena též pracovní neschopnost a podstoupení lázeňské terapie za současné redukce hlasu, že v návaznosti na vyšetření u M. byl v pracovní neschopnosti v době od 20. 2. 2015 do 30. 6. 2015, neboť mu reálně hrozila ztráta hlasu a jeho hlasivky byly v katastrofálním stavu; do školy se tak 20. 2. 2015 dostavil pouze proto, aby za sebe do výuky zajistil náhradu, namísto toto byl však obviněn z požívání alkoholu na pracovišti. Dále žalobce a/ zopakoval, že lékařským posudkem ze dne 17. 7. 2015 u něj byla zjištěna nemoc z povolání, konkrétně těžká nedomykavost hlasivek, stp. operaci zpěváckého uzlu s tím, že nemoc z povolání byla zjištěna zpětně ke dni 12. 12. 2013. Dle žalobce a/ je s ohledem na výše uvedené nepochybné, že dne 20. 2. 2015 již trpěl nemocí z povolání a od 17. 2. 2015 měl doporučení lékaře specialisty k vystavení dočasné pracovní neschopnosti, a objektivně nebyl minimálně od 17. 2. 2015 zdravotně způsobilý k výkonu práce učitele.
18. Z důkazů označených žalobcem a/ k doplněným skutkovým tvrzením bylo odvolacím soudem zjištěno, že:
- Ve dnech 7. 1. 2015, 20. 1. 2015 a 22. 1. 2015 žalobce a/ opakovaně navštívil Ambulanci pro poruchy hlasu a sluchu v Prostějově, kde mu bylo opakovaně sděleno, že v jeho případě je třeba uvažovat o reedukaci hlasu případně o foniatické operaci (viz zprávy K. z uvedených dnů).
  - Dne 17. 2. 2015 se žalobce a/ podrobil foniatickému vyšetření na Otolaryngologické klinice Fakultní nemocnice v Olomouci, kde mu bylo doporučena reedukace hlasu, nejlépe při pracovní neschopnosti pacienta a následně lázeňská terapie rovněž s reedukací hlasu (viz zprávu E. M. ze dne 17. 2. 2015).
  - Z rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti vystavené Z. K.. bylo zjištěno, že žalobce a/ byl dne 20. 2. 2015 uznán práce neschopným, a to uvedeného dne. Pracovní neschopnost trvala do 30. 6. 2015.
  - Ze zprávy K., ze dne 16. 3. 2017, podané na výzvu soudu, bylo zjištěno, že dne 20. 2. 2015 lékaři v 10.20 hodin volal, že má ORL lékařkou M., u které byl v úterý 17. 2. 2015) nařízené docházet na inhalace v pracovní neschopnosti a vzhledem k tomu, že se nestihne dostavit do konce

ordinačních hodin (tj. do 11.00), zastaví se pro potvrzení pracovní neschopnosti v pondělí 23. 2. 2015 i s nálezem M. Žalobce a/ nemluvil osobně s lékařem, pouze se sestrou. K. na základě informací, které mu byly sestrou předány, vystavil pracovní neschopnost s datem 20. 2. 2015 s následnou kontrolou 23. 2. 2015, která uvedeného dne proběhla a žalobce a/ na ni donesl nálet M. s požadavkem na vystavení pracovní neschopnosti.

- Z další zprávy K. ze dne 20. 2. 2015, bylo zjištěno, že dne 20. 2. 2015 mu v 11.40 hodin volal ředitel žalovaného, sdělil mu, že žalobce a/ místo výuky pil alkohol v kabinetu, a uvedl, že pokud pracovní neschopnost nestáhne, hodlá řešit přes komoru, že pracovní neschopnost vystaví a ani pacienta nevidí, a proto má dobře zvážit ukončení pracovní neschopnosti. K. reagovat tak, že počká na vyjádření pacienta s tím, že vystavení pracovní neschopnosti bez vyšetření pacienta na doporučení jiného lékaře je běžné.

- Z lékařského posudku ze dne 17. 7. 2015 (dokument č. XXXXX, ev. č. XXXXX) vydaného Fakultní nemocnicí Olomouc, Klinikou pracovního lékařství bylo zjištěno, že onemocnění žalobce a/, těžká hyperkinetická dysfonie, těžká nedomykavost hlasivek, stp. operaci zpěváckého uzlu, bylo uznáno nemocí z povolání, a to s datem zjištění ke dni 12.12. 2013.

- Z lékařského posudku ze dne 17. 7. 2015 (dokument č. XXXXX, ev. č. XXXXX) vydaného Fakultní nemocnicí Olomouc, Klinikou pracovního lékařství bylo zjištěno, že zjištěné onemocnění žalobce a/, těžká hyperkinetická dysfonie, těžká nedomykavost hlasivek, stp. operaci zpěváckého uzlu, bylo uznáno nemocí z povolání; rozhodnutí bylo vydáno na základě ověření pracovních podmínek vzniku onemocnění pro účely posouzení nemoci z povolání Krajskou hygienickou stanicí Olomouckého kraje.

- Z rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, Odboru zdravotnictví ze dne 2. 12. 2015 bylo zjištěno, že návrh žalovaného na přezkoumání lékařského posudku ze dne 17. 7. 2015 o uznání nemoci z povolání žalobce a/ se zamítá a dotčený lékařský posudek se potvrzuje. V rozhodnutí bylo dále konstatováno, lékařský posudek o uznání onemocnění žalobce a/ nemocí z povolání byl vydán na základě ověření pracovních podmínek vzniku onemocnění pro účely posouzení nemoci z povolání Krajskou hygienickou stanicí Olomouckého kraje.

19. Ze shora uvedeného je zřejmé, že v řízení bylo prokázáno, že žalobce a/ dlouhodobě trpěl onemocněním hlasivek, které bylo lékařským posudkem ze dne 17. 7. 2015 uznáno nemocí z povolání s datem zjištění ke dni 12. 12. 2013. Dále bylo prokázáno, že počátkem roku 2015 byl žalobce a/ pro onemocnění hlasivek opakovaně vyšetřen, a to 2x v 1/2015 v Ambulanci pro poruchy hlasu a sluchu a 17. 2. 2015 na Otolaryngologické klinice Fakultní nemocnice v Olomouci, kde mu byla doporučena reedukace hlasu nejlépe v pracovní neschopnosti a následná lázeňská terapie rovněž s reedukací hlasu. Je tedy zřejmé, že žalobce a/ měl zdravotní problémy s hlasivkami dlouhodobě, a že jeho práce pedagoga příznaky onemocnění zhoršovala. Uznání žalobce a/ práce neschopným bez vyšetření ošetřujícího lékaře na základě doručení výsledků foniatrického vyšetření provedené odborným lékařem specialistou z Otolaryngologické kliniky Fakultní nemocnice v Olomouci navíc nebylo ničím neobvyklým (K. uvedl, že je zcela běžné vystavil pracovní neschopnost bez vyšetření pacienta na základě doporučení odborného lékaře). I když tedy žalobci a/ byla pracovní neschopnost K. vystavena až poté, co dne 20. 2. 2015 nekonal výuku a opustil budovu školy, lze uzavřít, že zdravotní stav žalobci a/ uvedeného dne bránil ve výkonu práce učitele i předtím, než lékaře navštívil. Nebyl-li proto žalobce a/ zdravotně způsobilý práci učitele dne 20. 2. 2015 konat, nemohl se dopustit porušení svých pracovních povinností tím, že se nedostavil do výuky a opustil budovu školy.
20. Žalobce b/ na výzvu odvolacího soudu svá skutková tvrzení doplnil tak, že mu nebylo fyzicky dobře již 19. 2. 2015, měl bolesti v krku, zvýšenou teplotu a špatně se mu dýchalo (příznaky chřipky), že dne 20. 5. 2015 proto navštívil svého obvodního lékaře V., který jej poté, co ho

vyšetřil, shledal práce neschopným, a to již od 19. 2. 2015. Poté, co mu V. vystavil potvrzení pracovní neschopnosti jej kontaktoval s tím, že mu volal ředitel školy a nevybíravým a nevhodným způsobem jej přesvědčoval, aby žalobci b/ pracovní neschopnost zrušil a hrozil mu podáním podnětu na lékařskou komoru. S ohledem na uvedené a vzhledem k tomu, že následující týden začínaly jarní prázdniny, se v pondělí 23. 2. 2015 s lékařem dohodl na zpětném zrušení pracovní neschopnosti s tím, že začínaly jarní prázdniny, neprobíhala výuka a byl tedy předpoklad, že se žalobce b/ během prázdnin doléčí sám. Jeho zdravotní stav se však následně zhoršil, a proto vyhledal lékaře ve Valašských Kloboukách J. K., (žalobce b/ bydlí v obci XXXXX), který mu do 25. 2. 2015 vystavil pracovní neschopnost, která trvala až do 11. 5. 2015. Uvedl i to, že 20. 2. 2015 se do školy dostavil pouze proto, aby dořešil otázku svého zástupu, a to, že odchází k lékaři po incidentu v jeho kabinetu oznámil zástupkyni ředitele.

21. Z důkazů označených žalobcem b/ k doplněným skutkovým tvrzením bylo odvolacím soudem zjištěno, že:

- Ze zprávy J. V. ze dne 14. 3. 2016 bylo zjištěno, že žalobce b/ byl dne 20. 2. 2015 uznán práce neschopným, a to zpětně od 19. 2. 2015; pracovní neschopnost žalobce b/ byla na jeho žádost dne 23. 2. 2015 zrušena.

- Z další zprávy J. V. ze dne 19. 3. 2017 bylo zjištěno, že žalobce b/ se k vyšetření dostavil 20. 2. 2015 cca po 11. 30. hodin s tím, že předtím nebyl odkázán ani 19. 2. 2015 ani 20. 2. 2015 v ranních hodinách zdravotní sestrou, aby se k vyšetření dostavil později; pracovní neschopnost žalobce b/ byla „stornována“ 23. 2. 2015 a následně dne 25. 2. 2015 vystavena znovu s trváním do 11. 5. 2015 včetně (od 12. 5. 2015 nabyl žalobce b/ dle svého sdělení nárok na starobní důchod).

- Z potvrzení OSSZ Vsetín ze dne 29. 8. 2022 bylo zjištěno, že nárok na dávky nemocenského pojištění měl žalobce b/ od 25. 2. 2015 do 11. 5. 2015.

Ze shora uvedených zjištění má odvolací soud ve vztahu k žalobci b/ za prokázáno, že se k lékaři dostavil sice stejně jako žalobce a/ až poté, co se ve škole odmítl podrobit dechové zkoušce a přiznal se k požití alkoholu v budově školy, nicméně lékařem V. byl vyšetřen a bylo shledáno, že je dočasně zdravotně nezpůsobilý pro výkon práce, a to zpětně od 19. 2. 2015 (viz svědecká výpověď J. V., z níž soud I. stupně při svém rozhodování vycházel). Jde-li o následné „stornování“ rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti žalobce b/, má odvolací soud za to, že žalobce b/ v řízení prokázal nejen to, že k tomuto „stornování“ (které v podstatě znamenalo, že lékař rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti žalobce b/ neodeslal místně příslušné OSSZ a dočasná pracovní neschopnost se tak ani nepromítla do její evidence – viz zpráva OSSZ Vsetín, z níž vyplývá, že nahlášena byla až pracovní neschopnosti s počátkem od 25. 2. 2015) nedošlo proto, že by zdravotní stav žalobce b/ neodpovídal dočasné pracovní neschopnosti, nýbrž proto, že J. V. byl podroben nevybíravému nátlaku ředitele žalovaného na J.V. a žalobce b/ s ohledem na probíhající jarní prázdniny lékaři v jeho obavách vyhověl a dohodli se na „stornování“ pracovní neschopnosti. J. V., slyšen v řízení jako svědek, totiž kromě toho, že uvedl, že vyšetřením u žalobce b/ dle 20. 2. 2015 diagnostikoval odeznívající zánět průdušek (konkrétní nález byl hrdlo lehce zarudlé, plíce a dýchání zostřené sklípkové, odeznívající tracheobronchitida, předepsal mu léky a povolil vycházky od 13.00 do 17.00 hodin), uvedl i to, že mu následně volal ředitel žalovaného, seznámil ho se situací, která se ve škole odehrála, tj. že žalobce b/ odmítl dechovou zkoušku na alkohol a že byl ve škole pod vlivem alkoholu. Po tomto sdělení ředitele začal lékař o svém rozhodnutí o pracovní neschopnosti žalobce b/ pochybovat, začal mít obavu, aby nebyl stíhán za to, že pracovní neschopnost vystavil žalobce b/ zpětně, snažil se ohledně celé záležitosti žalobce b/ osobně kontaktovat, sešli se v ordinaci dne 23. 2. 2015, kdy mu lékař sdělil své obavy, aby nebyl trestně stíhán, na což žalobce b/ reagoval tak, že souhlasil s návrhem lékaře, že neschopenku „stornuje“. Odvolací soud má s ohledem na výše uvedené za prokázané, že

zdravotní stav žalobce b/ dne 20. 2. 2015 byl takový, že v důsledku lékařem diagnostikovaného odeznívajícího zánětu průdušek nebyl již před vystavením pracovní neschopnosti schopen konat práci učitele. Je nepochybné, že ošetřující lékař žalobce b/ V. začal o své diagnóze a správnosti rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti žalobce b/ již od 19. 2. 2015 pochybovat až na základě telefonátu ředitele žalovaného, a začal mít obavy z toho, aby situace nevyústila až do jeho trestního stíhání. O tom, že jednání ředitele žalovaného ve vztahu k lékaři nebylo zcela korektní svědčí i další prokázaná skutečnost, a to, že obdobně ředitel školy postupoval i ve vztahu k lékaři žalobce a/ K., jemuž sdělil, že pokud pracovní neschopnost žalobce a/ nezruší, bude věc řešit přes komoru. K. však byl zřejmě odolnější vůči stresovým situacím, setrval na svém rozhodnutí a nehodlal ho na nátlak ředitele žalovaného jakkoli měnit. O tom, že zdravotní stav žalobce b/ skutečně vyžadoval klid v pracovní neschopnosti pak dle odvolacího soudu svědčí i skutečnost, že žalobce b/ byl vzápětí dne 25.2. 2015, opět shledán dočasně práce neschopným a ve stavu práce neschopného (byť již s jinou diagnózou – viz výpověď V.) byl nepřetržitě až do 11. 5. 2015. I ve vztahu k žalobci b/ je proto třeba uzavřít, že jeho zdravotní stav mu dne 20. 2. 2015 bránil ve výkonu práce učitele i předtím, než lékaře v uvedený den navštívil. Nebyl-li proto žalobce b/ zdravotně způsobilý práci učitele dne 20. 2. 2015 konat, nemohl se dopustit porušení svých pracovních povinností tím, že se nedostavil do výuky a opustil budovu školy.

intenzita porušení pracovních povinností

22. Konečně jde-li o otázku, zda porušení pracovních povinností žalobců, pro které s nimi žalovaný rozvázal pracovní poměr okamžitým zrušením, dosáhlo intenzity zvláště hrubého porušení pracovní kázně, dospěl soud I. stupně k závěru, že porušení pracovních povinností, jichž se žalobci dne 20. 2. 2015 prokazatelně dopustili, nedosáhlo v případě žádného z nich takové intenzity, aby ho bylo možno označit za zvláště hrubé porušení pracovních povinností, odůvodňující ze strany žalovaného rozvázání pracovního poměru okamžitým zrušením.
23. Pro platnost okamžitého zrušení pracovního poměru podle ustanovení § 55 odst. 1 písm. b/ zákoníku práce je podstatné zjištění, zda se zaměstnanec skutečně dopustil porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci, jež je mu v okamžitém zrušení pracovního poměru vytýkáno, a zda toto porušení dosahuje intenzity požadované v ustanovení § 55 odst. 1 písm. b/ zákoníku práce (zvláště hrubé).
24. Ustanovení § 55 odst. 1 písm. b/ zákoníku práce patří k právním normám s relativně neurčitou (abstraktní) hypotézou, tj. k takovým právním normám, jejichž hypotéza není stanovena přímo právním předpisem a které tak přenechávají soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Pro posouzení, zda zaměstnanec porušil povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci méně závažně, závažně nebo zvláště hrubým způsobem, zákon nestanoví, z jakých hledisek má soud vycházet. V zákoníku práce ani v ostatních pracovněprávních předpisech nejsou pojmy „méně závažné porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k zaměstnancem vykonávané práci“, „závažné porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k zaměstnancem vykonávané práci“ a „porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k zaměstnancem vykonávané práci zvláště hrubým způsobem“ definovány, přičemž na jejich vymezení závisí možnost a rozsah postihu zaměstnance za porušení takové povinnosti.
25. Vymezení hypotézy právní normy tedy závisí v každém konkrétním případě na úvaze soudu; soud může přihlídnout při zkoumání intenzity porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k zaměstnancem vykonávané práci k osobě zaměstnance, k funkci, kterou zastává, k jeho dosavadnímu postoji k plnění pracovních úkolů, k době a situaci, v níž došlo k porušení pracovní povinností, k míře zavinění zaměstnance, ke způsobu a intenzitě porušení konkrétních

povinností zaměstnance, k důsledkům porušení uvedených povinností pro zaměstnavatele, k tomu, zda svým jednáním zaměstnanec způsobil zaměstnavateli škodu, apod. Zákon zde ponechává soudu širokou možnost uvážení, aby rozhodnutí o platnosti rozvázání pracovního poměru okamžitým zrušením nebo výpovědí odpovídalo tomu, zda po zaměstnavateli lze spravedlivě požadovat, aby pracovní poměr zaměstnance u něj nadále pokračoval (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 11. 2016, sp. zn. 21 Cdo 5727/2015 a další).

26. Výsledné posouzení intenzity porušení pracovních povinností není jen aritmetickým průměrem všech v konkrétním případě zvažovaných hledisek. K některým hlediskům je třeba přistupovat se zvýšenou pozorností tak, aby byla vystižena typová i speciální charakteristika porušení právních povinností v konkrétní věci. Při posuzování intenzity porušení pracovních povinností není soud omezován žádnými konkrétními hledisky či mantinely, ale bere v úvahu pouze specifika dané věci a podpůrně i platnou judikaturu obecných soudů (srov. např. nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 367/03).
27. Je skutečností, že oba žalobci dne 20. 2. 2015 porušili své pracovní povinnosti, žalobce a/ odmítnutím orientační dechové zkoušky na alkohol a žalobce b/ odmítnutím orientační dechové zkoušky a konzumací alkoholu na půdě školy (viz výše).

Žalovanému lze dát za pravdu v tom, že postavení pedagoga je specifické a vyžaduje, aby pedagog, mimo jiné, jednal v souladu s pravidly slušnosti a občanského soužití s přihlédnutím k ochraně žáků před riziky poruch jejich zdravého vývoje, že chování učitele je vzorem pro žáky, že základem pedagogické činnosti je mimo jiné i osobní příklad učitele, jeho morální bezúhonnost, a že učitel svou prací, chováním a jednáním ovlivňuje morálku žáků a je pro ně morálním vzorem. Pedagog by tak měl jít příkladem mimo jiné i v tom, že si bude řádně plnit své pracovní povinnosti a bude dodržovat nastavená pravidla, což se v daném případě nestalo. Ani jeden z žalobců nesplnil svou povinnost podrobit se orientační dechové zkoušce, a žádný z nich, ač byl dne 20. 2. 2015 v budově školy, za sebe nezajistil zástup ve výuce, kterou nemohl s ohledem na svůj zdravotní stav konat a na tuto skutečnost neupozornil vedení žalovaného (viz výpověď K.). Na druhou stranu je pravdou i to, že z obsahu spisu, ani z tvrzení žalovaného nevyplývá, že by za nepřítomné žalobce náhradu v jejich hodinách zajistil z vlastní iniciativy sám žalovaný poté, co se, jak tvrdil, od žáků dozvěděl, že žalobci nejsou ve výuce přítomni. Z výpovědi svědkyně J. K., zástupkyně ředitele žalovaného, bylo zjištěno, že jak se dozvěděla, že žalobci nejsou ve výuce, dostavila se sice s ředitelem do třídy, situaci ale řešili tím, že svolali kolegy, bezpečnostního technika, vedoucí odborové organizace a zástupce odborného výcviku, a i z odloučených pracovišť školy, a poté šli za žalobci do kabinetu, neuvěděla tedy nic o tom, že by došlo ze strany žalovaného k zajištění dozoru nad žáky v hodinách, na které se žalobci nedostavili.

Pro posouzení intenzity porušení pracovních povinností žalobci bylo dle odvolacího soudu významné i to, že veškeré skutečnosti, které podle žalovaného tuto intenzitu zvyšovaly, se vztahovaly pouze k událostem ze dne 20. 2. 2015, s tím, že velice úzkou časovou souvislost s těmito událostmi mělo i tvrzení žalovaného o chování žalobce b/ předchozího dne, tj. 19. 2. 2015. Skutečnost tvrzená žalovaným o tom, že žalobce b/ se do výuky dostavil pod vlivem alkoholu již 19. 2. 2015, byla doložena písemným oznámením žáků ze dne 20. 2. 2015 (resp. podpisy žáků pod textem, sepsaným v jednom případě strojově, v druhém úhledným školeným rukopisem). Je tedy zřejmé, že uvedenou skutečnost měli žáci oznámit až následující den, tj. dne 20. 2. 2015, nikoli obratem tak, jak to dle žalovaného učinili dne 20. 2. 2015. Žalovaný tak evidentně neměl možnost si tvrzení žáků ověřit, a to byl zřejmě i důvod, proč nahlášené jednání žalovaného b/ k němuž mělo údajně dojít dne 19. 2. 2015 nezahrnul do důvodů, pro které přistoupil k okamžitému zrušení pracovního poměru s žalobcem b/. Tak jako tak, pro úzkou časovou návaznost dle odvolacího soudu je třeba stále vycházet z toho, že i kdyby byly skutečnosti, které vyplývají z oznámení žáků ve vztahu k žalobce b/ a částečně i k žalobci a/ (který měl dle

oznámení žáků společně s žalobcem b/ popíjet v kabinetu alkohol již dne 19. 2. 2015) pravdivé, stále by se jednalo o ojedinělý exces v jeho chování a plnění si pracovních povinností. Žalovaný totiž netvrdil, a z obsahu spisu ani nevyplývaly, žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možno dospět k závěru, že žalobci své povinnosti pedagogů neplnili dlouhodobě či opakovaně, že by opakovaně či dlouhodobě porušovali své pracovní povinnosti tím, že by se nedostavovali do výuky, učili pod vlivem alkoholu nebo jej požívali na půdě školy, ani že by proti jejich osobám nebo jejich pedagogickému působení směřovaly v minulosti či dokonce dlouhodobě výtky žáků, rodičů či žalovaného. Naopak svědkyně J. K., zástupkyně ředitele žalovaného, potvrdila, že po pracovní stránce s žalobci nebyly žádné problémy, vždy se s nimi domluvila, a že žalobcům v minulosti nebylo ze strany žalovaného nic vytýkáno, nebyla jim udělena žádná výtka. Intenzitu porušení pracovních povinností žalobců nezvyšují ani skutečnosti zjištěné z jejich karty řidičů. Žalobce a/ má první záznam v kartě řidiče ze 21. 5. 2016, a i když se tento záznam týká řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu, s ohledem na skutečnost, že se uvedeného trestněprávního jednání dopustil až rok poté, co s ním žalovaný rozvázal pracovní poměr, nemůže mít toto jednání žalobce a/ význam pro posouzení intenzity porušení pracovních povinností ze dne 20. 2. 2015. Stejně závěry lze vztáhnout i na žalobce b/, který má první záznam v kartě řidiče z 20. 2. 2020 s tím, že se týká postihu za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f/ bod 1, tj. za telefonování za jízdy.

Judikatura, na kterou žalovaný v odvolacím řízení odkazoval (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 2667/2003, sp. zn. 21 Cdo 735/2000 a sp. zn. 21 Cdo 550/2014) dle odvolacího soudu na posuzovaný případ nedopadá. Zmíněná rozhodnutí totiž řešila intenzitu porušení pracovních povinností za situace, kdy se jednalo o rozvázání pracovního poměru výpovědí a nikoli okamžitým zrušením. Vztaheno na posuzovaný případ není pochyb o tom, že žalobci porušili své pracovní povinnosti a vzhledem k jejich specifickému postavení pedagoga a okolnostem projednávané věci by bylo možno dospět k závěru, že porušení pracovních povinností, které byla v řízení žalobcům prokázána, dosáhla intenzity, která by mohla odůvodňovat například rozvázání jejich pracovního poměru ze strany žalovaného výpovědí dle § 52 písm. g/ zákoníku práce, tj. z důvodů, pro které by zaměstnavatel mohl okamžitě zrušit pracovní poměr, nebo pro závažné porušení povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k zaměstnancem vykonávané práci. I přes porušení pracovních povinností žalobci totiž bylo možno po žalovaném požadovat, aby žalobce zaměstnával ještě po dobu běhu výpovědní lhůty, v níž mohl provést vcelku jednoduchá, nenáročná preventivní opatření, jimiž by zajistil, že žalobci budou své pracovní povinnosti po dobu běhu výpovědní lhůty plnit řádně (např. náslechy v hodinách žalobců, kontroly jejich přítomnosti na pracovišti v pracovní době i po ní aj.). Žalovaný měl navíc k dispozici i jiné nástroje než okamžité zrušení pracovního poměru, jak ochránit pověst školy, o které tvrdil, že byla jednáním žalobců poškozena, neboť rodiče s dalším působením žalobců na škole nesouhlasili a hrozil odliv žáků v případě, že žalobci na škole zůstanou. I rozvázáním pracovního poměru výpovědí by dle odvolacího soudu dal žalovaný (navenek i uvnitř školy) najevo, že nehodlá tolerovat porušování pracovních povinností svých zaměstnanců, pedagogů, a dále je zaměstnávat. Odvolací soud chápe a souhlasí s tím, že kredit školy do značné míry závisí na kvalitě (morální i odborné) pedagogického sboru. Nicméně i přesto má za to, že v projednávané věci je třeba mít stále na zřeteli, že se u obou žalovaných jednalo o ojedinělý exces (alespoň nic jiného ani z tvrzení žalovaného, ani z provedeného dokazování nevyplývalo), a proto nelze dospět k závěru, že by porušení povinností žalobci a/ a b/ dosáhlo takové intenzity porušení pracovních povinností, pro kterou by po žalovaném nebylo možno spravedlivě požadovat, aby oba žalobce zaměstnával ještě po dobu výpovědní lhůty, tedy intenzity, která by odůvodňovala rozvázání pracovního poměru okamžitým zrušením.

28. S ohledem na vše shora uvedené proto odvolací soud rozsudek soudu I. stupně za použití § 219 o.s.ř. jako věcně správný potvrdil, a to včetně výroků o náhradě nákladů řízení, o níž bylo rozhodnuto s ohledem na výsledek řízení v souladu s § 142 odst. 1 o.s.ř. a správnost určení její výše nebyla v odvolání zpochybněna.
29. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto za použití § 142 odst. 1 ve spojení s § 224 odst. 1 o.s.ř. tak, že žalovaný byl zavázán k povinnosti zaplatit každému do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta Mgr. Miroslava Burgeta (§ 160 odst. 1 a § 149 odst. 1 o.s.ř.) na náhradě nákladů odvolacího řízení žalobci a/ částku 15.556 Kč a žalobci b/ částku 12.168 Kč. Uvedené náklady jsou představovány náklady za zastoupení advokátem, a vzhledem k tomu, že soud I. stupně spojil ke společnému řízení dvě zcela samostatné věci, z nichž každou je třeba posuzovat zcela samostatně, neboť každá má samostatný skutkový základ (při určení výše náhrady nákladů odvolacího řízení se proto nepoužije právní úprava obsažená v § 12 vyhlášky č. 177/1996 Sb.).

Náklady odvolacího řízení žalobce a/ tak sestávají z odměny advokáta za 4 úkony právní služby (písemné vyjádření k odvolání, písemné doplnění tvrzení na výzvu soudu a účast u 2 jednání odvolacího soudu) á 2.500 Kč (§ 9 odst. 3 písm. a/, § 7 bod 5., § 11 odst. 1 písm. g/ a k/ vyhlášky č. 177/1996 Sb.), ze 4 paušálních částek hotových výdajů advokáta á 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), tj. 11.200 Kč.

Náklady odvolacího řízení žalobce b/ sestávají z odměny advokáta za 3 úkony právní služby (písemné doplnění tvrzení na výzvu soudu a účast u 2 jednání odvolacího soudu) á 2.500 Kč (§ 9 odst. 3 písm. a/, § 7 bod 5., § 11 odst. 1 písm. g/ a k/ vyhlášky č. 177/1996 Sb.), ze 3 paušálních částek hotových výdajů advokáta á 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), tj. 8.400 Kč.

Další náklady odvolacího řízení žalobců tvořily náhrada za promeškaný čas (v rozsahu 2x 4 půlhodiny á 100 Kč, tj. 800 Kč dle § 14 odst. 1 písm. a/ a odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a hotové výdaje 1.713 Kč advokáta za 2 cesty k jednání odvolacího soudu Prostějov – Brno a zpět (celková délka trasy 2x 130 km, cesty absolvované vozidlem Volkswagen Passat registrační značky XXXXX, průměrná cena pohonných hmot 4,53 l/100 km, vyhlášková cena pohonných hmot 47,10 Kč/l a paušální sazba základních náhrad 4,70 Kč/ km dle vyhlášky č. 116/2022 Sb.). V souvislosti s cestou na dvě jednání odvolacího soudu a ztrátou času na těchto cestách tak vznikly celkové náklady ve výši 3.313 Kč, které byly mezi žalobce a/ a b/ rozděleny rovným dílem, tj pro každého částka 1.656,50 Kč

S ohledem na shora uvedené vznikly v odvolacím řízení žalobci a/ náklady v celkové výši 12.856,50 Kč (11.200 Kč + 1.656,50 Kč), zvýšené o částku 2.699,86 Kč představující 21 % DPH z odměny a náhrad, již je advokát žalobce a/ plátcem (§ 137 odst. 1, § 137 odst. 3 písm. a/ a § 151 odst. 2 věta druhá o.s.ř.), což v konečném součtu představuje 15.556 Kč.

Žalobci b/ pak v odvolacím řízení vznikly náklady v celkové výši 10.056,50 Kč (8.400 Kč + 1.656,50 Kč), zvýšené o částku 2.111,86 Kč představující 21 % DPH z odměny a náhrad, již je advokát žalobce a/ plátcem (§ 137 odst. 1, § 137 odst. 3 písm. a/ a § 151 odst. 2 věta druhá o.s.ř.), což v konečném součtu představuje 12.168 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání za podmínek § 237 o.s.ř. do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím Okresního soudu v Prostějově; přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Brno 12. října 2022

Mgr. Monika Kyselová v. r.
předsedkyně senátu